

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ? שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

שבת-במה מדליקין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מדקתני סיפא חייב - שמע מינה רבי יהודה היא.												⊖
רישא במאי עסיקנא?												⊖
אי בחולה שיש בו סכנה												!
מותר מיבעי ליה												⚡
ואי בחולה שאין בו סכנה												!
חייב חטאת מיבעי ליה												⚡
לעולם בחולה שיש בו סכנה, ובדין הוא דליתני מותר, ואידי דבעי למתני סיפא חייב - תנא נמי רישא פטור.												⊖
אם בשביל החולה שיש - לא יכבה, ואם כבה - פטור אבל אסור	והדתני רבי אושעיא:											⊖
ההיא בחולה שאין בו סכנה, ורבי שמעון היא.												!
שאלו שאלה זו לעילא מרבי תנחום דמן גוי: מהו לכבות בוצינא דנורא מקמי באישא בשבתא?												⊖
אנת שלמה, אן חכמתך אן סוכלתנותך לא דייך שדברייך סותרין דברי דוד אביך, אלא שדברייך סותרין זה את זה - דוד אביך אמר (תהלים קטו) לא המתים יהללו יה ואת אמרת (קהלת ד) ושבת אני את המתים שכבר מתו, וחזרת ואמרת (קהלת ט) כי לכלב חי הוא טוב מן האריה המת	פתיח ואמר: [רבי תנחום דמן גוי]											⊖
לא קשיא, הא דקאמר דוד לא המתים יהללו יה הכי קאמר: לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות קודם שימות, שכיון שמת - בטל מן התורה ומן המצות, ואין להקדוש ברוך הוא שבת בו												!
מאי דכתיב (תהלים פח) במתים חפשי - כיון שמת אדם נעשה חפשי מן התורה ומן המצות.	והיינו דאמר רבי יוחנן:											■
ודקאמר שלמה ושבת אני את המתים שכבר מתו - שכשחטאו ישראל במדבר עמד משה לפני הקדוש ברוך הוא, ואמר כמה תפלות ותחנונים לפניו ולא נענה, וכשאמר (שמות לב) זכור לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך - מיד נענה, ולא יפה אמר שלמה ושבת אני את המתים שכבר מתו?												!
דבר אחר: מנהגו של עולם, שר בשר ודם גזור גזרה ספק מקיימין אותה ספק אין מקיימין אותה, ואם תמצי לומר מקיימין אותה - בחייו מקיימין אותה, במותו - אין מקיימין אותה. ואילו משה רבינו, גזר כמה גזירות ותיקן כמה תקנות, וקיימות הם לעולם ולעולמי עולמים. ולא יפה אמר שלמה ושבת אני את המתים וגו'?												!
דבר אחר: ושבת אני וגו' - כדרב יהודה אמר רב												!
מאי דכתיב (תהלים פו) עשה עמי אות לטובה ויראו שנאי ויבושו - אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: רבוננו של עולם, מחול לי על אותו עון	דאמר רב יהודה אמר רב:											⊖
אמר לו: מחול לך.												!
אמר לו: עשה עמי אות בחיי												!
אמר לו: בחייו איני מודיע, בחיי שלמה בנך אני מודיע.												⊖
כשבנה שלמה את בית המקדש ביקש להכניס ארון לבית קדשי הקדשים, דבקו שערים זה בזה.												!
אמר שלמה שערים ארבעה רננות ולא נענה. פתיח ואמר: (תהלים כד) שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד, והטו בתריה למיבלעיה, אמרו: (תהלים כד) מי הוא זה מלך הכבוד? אמר להו: ה' עוזו וגבורו. חזר ואמר: שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד. מי הוא זה מלך הכבוד ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה ולא נענה.												⊖
כיון שאמר (דברי הימים ב' ו) ה' אלהים אל תשב פני משיחך זכרה לחסדי דוד עבדך - מיד נענה.												!
באותה שעה נהפכו פני כל שונאי דוד כשולי קדירה, וידעו כל העם וכל ישראל שמחלו לו הקדוש ברוך הוא על אותו עון.												!
ולא יפה אמר שלמה ושבת אני את המתים שכבר מתו?												⊖

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-במה מדליקין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
והיינו דכתיב (מלכים א' ח) ביום השמיני שלח את העם ויברכו את המלך וילכו לאהליהם שמחים וטובי לב על כל הטובה אשר עשה ה' לדוד עבדו ולישראל עמו:												◊	ל.	
וילכו לאהליהם - שמצאו נשותיהן בטהרה.													◊	ל.
שמחים - שנהנו מזיו השכינה.													◊	ל.
וטובי לב - שנתעברו נשותיהן של כל אחד ואחד וילדה זכר.													◊	ל.
על כל הטובה אשר עשה ה' לדוד עבדו - שמחל לו על אותו עון													◊	ל.
ולישראל עמו - דאחיל להו עון דיום הכפורים.													◊	ל.
ודקאמר שלמה כי לכלב חי הוא טוב מן האריה המת - כדבר יהודה אמר רב													◊	ל.
מאי דכתיב (תהלים ט) הודיעני ה' קצי מודת ימי מה היא אדעה מה חדל אני, אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: רבוננו של עולם, הודיעני ה' קצי	דאמר רב יהודה אמר רב:												◊	ל.
אמר לו: גזרה היא מלפני שאין מודיעין קצו של בשר ודם.													◊	ל.
ומדת ימי מה היא?													◊	ל.
גזרה היא מלפני שאין מודיעין מדת ימיו של אדם.													◊	ל.
ואדעה מה חדל אני													◊	ל.
אמר לו: בשבת תמות.													◊	ל.
אמות באחד בשבת													◊	ל.
אמר לו: כבר הגיע מלכות שלמה בנך, ואיך מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא נימא.													◊	ל.
אמות בערב שבת													◊	ל.
אמר לו: (תהלים פד) כי טוב יום בחצרך מאלף. טוב לי יום אחד שאתה יושב ועוסק בתורה מאלף עולות שעתיד שלמה בנך להקריב לפני על גבי המזבח.													◊	ל.
כל יומא דשבתא הוה יתיב וגריס כולי יומא													◊	ל.
ההוא יומא דבעי למינח נפשיה קם מלאך המות קמיה ולא יכיל ליה, דלא הוה פסק פומיה מגירסא.													◊	ל.
אמר: מאי אעביד ליה? הוה ליה בוסתנא אחורי ביתיה, אתא מלאך המות סליק ובחיש באילני, נפק למיחזי.													◊	ל.
הוה סליק בדרגא, איפחית דרגא מתותיה, אישתק ונח נפשיה.													◊	ל.
שלח שלמה לבי מדרשא: אבא מת ומוטל בחמה, וכלבים של בית אבא רעבים, מה אעשה?													◊	ל.
שלחו ליה: חתוך נבלה והנח לפני הכלבים, ואביך - הנח עליו ככר או תינוק וטלטלו.													◊	ל.
ולא יפה אמר שלמה (קהלת ט) כי לכלב חי הוא טוב מן האריה המת?													◊	ל.
ולענין שאילה דשאיילא קדמיכון: נר קרויה נר, ונשמתו של אדם קרויה נר, מוטב תכבה נר של בשר ודם מפני נרו של הקדוש ברוך הוא.	[רבי תנחום דמן נוי]												◊	ל.
בקשו חכמים לגנוז ספר קהלת מפני שדבריו סותרין זה את זה, ומפני מה לא גנוזוהו - מפני שתחילתו דברי תורה וסופו דברי תורה	רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב:												◊	ל.
תחילתו דברי תורה - דכתיב (קהלת א) מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמול תחת השמש													◊	ל.
תחת השמש הוא דאין לו, קודם שמש - יש לו.	ואמרי דבי רבי ינאי:												◊	ל.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

שבת-במה מדליקין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
סופו דברי תורה - דכתיב (קהלת יב) סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם.											■	◊
מאי כי זה כל האדם?											^	
כל העולם כולו לא נברא אלא בשביל זה.	רבי אלעזר:										!	◊
שקול זה כנגד כל העולם כולו.	רבי אבא בר כהנא										!	◊
לא נברא כל העולם כולו אלא לצוות לזה.	שמעון בן עזאי אומר, ואמרי לה שמעון בן זומא:										!	◊
ומאי דבריו סותרין זה את זה?											^	
כתיב (קהלת ז) טוב כעס משחוק וכתיב (קהלת ב) לשחוק אמרתי מהולל.											■	◊
כתיב (קהלת ח) ושבחתי אני את השמחה וכתיב (קהלת ב) ולשמחה מה זה עשה.											■	◊
לא קשיא טוב כעס משחוק - טוב כעס שכועס הקדוש ברוך הוא על הצדיקים בעולם הזה, משחוק שמשחק הקדוש ברוך הוא על הרשעים בעולם הזה. ולשחוק אמרתי מהולל - זה שחוק שמשחק הקדוש ברוך הוא עם הצדיקים בעולם הבא.											!	◊
ושבחתי אני את השמחה - שמחה של מצוה, ולשמחה מה זה עשה - זו שמחה שאינה של מצוה.											!	◊
ללמדך שאין שכינה שורה לא מתוך עצבות ולא מתוך עצלות ולא מתוך שחוק ולא מתוך קלות ראש ולא מתוך שיחה ולא מתוך דברים בטלים, אלא מתוך דבר שמחה של מצוה, שנאמר (מלכים ב' ג) ועתה קחו לי מנגן והיה כנגן המנגן ותהי עליו יד ה'.											■	◊
וכן לדבר הלכה.	רב יהודה:										■	◊
וכן לחלום טוב.	רבא:										■	◊
איני?											⚡	
כל תלמיד חכם שיושב לפני רבו ואין שפתותיו נוטפות מר - תכוונו, שנאמר (שיר השירים ה) שפתותיו שושנים נוטפות מור עבר, אל תקרי מור עבר אלא מר עובר, אל תקרי שושנים אלא שושנים	והאמר רב גידל אמר רב:										■	◊
לא קשיא, הא - ברבה והא - בתלמיד.											!	◊
ואיבעית אימא: הא והא ברבה, ולא קשיא, הא - מקמי דלפתח, הא - לבתר דפתח.											!	◊
כי הא דרבה, מקמי דפתח להו לרבנן אמר מילתא דבדיחותא, ובדחי רבנן. לסוף יתיב באימתא ופתח בשמעתא.	[רבה]										!	◊
ואף ספר משלי בקשו לגנוז, שהיו דבריו סותרין זה את זה.											■	◊
ומפני מה לא גנוזוהו											⚡	
ספר קהלת לאו עיינין ואשכחינן טעמא? הכא נמי ליעינין.	אמרי:										!	
ומאי דבריו סותרים זה את זה											^	
כתיב: (משלי כו) אל תען כסיל כאולתו, וכתיב: (משלי כו) ענה כסיל כאולתו											■	◊
לא קשיא, הא - בדברי תורה, הא - במילי דעלמא.											!	◊
כי הא דההוא דאתא לקמיה דרבי, אמר ליה: אשתך אשתי ובניך בני.											○	◊
אמר ליה: רצונך שתשתה כוס של יין?	[רבי]										○	
שתה ופקע.											○	
ההוא דאתא לקמיה דרבי חייא, אמר ליה: אמך אשתי ואתה בני.											○	◊

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-במה מדליקין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אמר ליה: רצונך שתשתה כוס של יין?	[רבי חייא]	○											ל:	
שתה ופקע.		○											ל:	
אמר רבי חייא: אהניא ליה צלותיה לרבי דלא לשווייה בני ממזירי.	[רבי חייא]	○									◊		ל:	
דרבי כי הוה מצלי, אמר: יהי רצון מלפניך ה' אלהינו שתצילני היום מעזי פנים ומעזות פנים.	[רבי]	○	■								◊		ל:	
בדברי תורה מאי היא?			^								◊		ל:	
עתידיה אשה שתלד בכל יום, שנאמר (ירמיהו לא) הרה ויולדת יחדיו.	כי הא דיתיב רבן גמליאל וקא דריש:	■	!								◊		ל:	
ליגלג עליו אותו תלמיד, אמר: אין כל חדש תחת השמש		○	!								◊		ל:	
אמר לו: בא ואראך דוגמתן בעולם הזה, נפק אחוי ליה תרנגולת.	[רבן גמליאל]	○	!								◊		ל:	
ותו יתיב רבן גמליאל וקא דריש: עתידין אילנות שמוציאין פירות בכל יום, שנאמר (יחזקאל יז) ונשא ענף ועשה פרי, מה ענף בכל יום - אף פרי בכל יום.	[רבן גמליאל]	■	!								◊		ל:	
ליגלג עליו אותו תלמיד, אמר: והכתיב אין כל חדש תחת השמש		○	!										ל:	
אמר לו: בא ואראך דוגמתן בעולם הזה, נפק אחוי ליה צלף.	[רבן גמליאל]	○	!								◊		ל:	
ותו יתיב רבן גמליאל וקא דריש: עתידיה ארץ ישראל שתוציא גלוסקאות וכלי מילת, שנאמר (תהלים עב) יהי פסת בר בארץ.	[רבן גמליאל]	■	!								◊		ל:	
ליגלג עליו אותו תלמיד, ואמר: אין כל חדש תחת השמש		○	!										ל:	
אמר ליה: בא ואראך דוגמתן בעולם הזה, נפק אחוי ליה כמיהין ופטריות, ואכלי מילת - נברא בר קורא.	[רבן גמליאל]	○	!								◊		ל:	
לעולם יהא אדם ענוותן כהלל ואל יהא קפדן כשמאי.	תנו רבנן:										■	◊	ל:	
מעשה בשני בני אדם שהמרו זה את זה, אמרו: כל מי שילך ויקניט את הלל - ישול ארבע מאות זוז.											○	◊	ל:	
אמר אחד מהם: אני אקניטנו.											○		לא.	
אותו היום ערב שבת היה, והלל חפף את ראשו.											○	◊	לא.	
הלך ועבר על פתח ביתו, אמר: מי כאן הלל? מי כאן הלל?											○		לא.	
נתעטף ויצא לקראתו, אמר לו: בני, מה אתה מבקש?	[הלל]										○		לא.	
אמר לו: שאלה יש לי לשאול.											○		לא.	
אמר לו: שאל בני	[הלל]										○		לא.	
שאל - מפני מה ראשיתן של בבליים סגלגלות?											^	○	◊	לא.
אמר לו: בני, שאלה גדולה שאלת - מפני שאין להם חיות פקחות.	[הלל]										!	○	◊	לא.
הלך והמתין שעה אחת, חזר ואמר: מי כאן הלל? מי כאן הלל?											○		לא.	
נתעטף ויצא לקראתו, אמר לו: בני, מה אתה מבקש?	[הלל]										○		לא.	
אמר לו: שאלה יש לי לשאול.											○		לא.	
אמר לו: שאל בני	[הלל]										○		לא.	
שאל - מפני מה עיניהן של תרמודיין תרוטות?											^	○	◊	לא.

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

שבת-במה מדליקין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אמר לו: - בני, שאלה גדולה שאלת - מפני שדרין בין החולות.	[הלל]											◊
הלך והמתין שעה אחת, חזר ואמר: מי כאן הלל? מי כאן הלל?												◊
נתעטף ויצא לקראתו, אמר לו: בני, מה אתה מבקש?	[הלל]											◊
אמר לו: שאלה יש לי לשאול.												◊
אמר לו: שאל בני	[הלל]											◊
שאל - מפני מה רגליהם של אפרקיים רחבות?												◊
אמר לו: בני, שאלה גדולה שאלת - מפני שדרין בין בצעי המים.	[הלל]											◊
אמר לו: שאלות הרבה יש לי לשאול, ומתירא אני שמא תכעוס.												◊
נתעטף וישב לפניו, אמר לו: כל שאלות שיש לך לשאול - שאל.	[הלל]											◊
אמר לו: אתה הוא הלל שקורין אותך נשיא ישראל?												◊
אמר לו: הן.	[הלל]											◊
אמר לו: אם אתה הוא - לא ירבו כמותך בישראל.												◊
אמר לו: בני, מפני מה?	[הלל]											◊
אמר לו: מפני שאבדתי על ידך ארבע מאות זוז.												◊
אמר לו: הוי זהיר ברוחך, כדי הוא הלל שתאבד על ידו ארבע מאות זוז וארבע מאות זוז - והלל לא יקפיד.	[הלל]											◊
מעשה בנכרי אחד שבא לפני שמאי, אמר לו: כמה תורות יש לכם?	תנו רבנן:											◊
אמר לו: שתים, תורה שבכתב ותורה שבעל פה.	[שמאי]											◊
אמר לו: שבכתב - אני מאמינך, ושבעל פה - איני מאמינך, גיירני על מנת שתלמדני תורה שבכתב.												◊
גער בו והוציאו בנוזפה.	[שמאי]											◊
בא לפני הלל - גייריה	[הלל]											◊
יומא קמא אמר ליה: א"ב ג"ד, למחר אפיך ליה.	[הלל]											◊
אמר ליה: והא אתמול לא אמרת לי הכי?												◊
אמר לו: לאו עלי דידי קא סמכת? דעל פה נמי סמוך עלי?	[הלל]											◊
שוב מעשה בנכרי אחד שבא לפני שמאי, אמר לו: גיירני על מנת שתלמדני כל התורה כולה כשאני עומד על רגל אחת.												◊
דחפו באמת הבנין שבידו.	[שמאי]											◊
בא לפני הלל - גייריה.	[הלל]											◊
אמר לו: דעלך סני לחברך לא תעביד - זו היא כל התורה כולה, ואידך - פירושה הוא, זיל גמור.	[הלל]											◊
שוב מעשה בנכרי אחד שהיה עובר אחורי בית המדרש, ושמע קול סופר שהיה אומר (שמות כח) ואלה הבגדים אשר יעשו חשן ואפוד. אמר: הללו למי?												◊
אמרו לו: לכהן גדול												◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

שבת-במה מדליקין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	לא	
אמר אותו נכרי בעצמו, אלך ואתגייר, בשביל שישמוני כהן גדול.												○	◇	לא
בא לפני שמאי, אמר ליה: גירני על מנת שתשימני כהן גדול.												○	◇	לא
דחפו באמת הבנין שבידו.	[שמאי]											○	◇	לא
בא לפני הלל - גייריה.	[הלל]											○	◇	לא
אמר לו: כלום מעמידין מלך אלא מי שיודע טכסיסי מלכות? לך למוד טכסיסי מלכות.	[הלל]											○	◇	לא
הלך וקרא, כיון שהגיע (במדבר א) והזור הקרב יומת אמר ליה: מקרא זה על מי נאמר?												○	◇	לא
אמר לו: אפילו על דוד מלך ישראל.	[הלל]											○	◇	לא
נשא אותו גר קל וחומר בעצמו: ומה ישראל שנקראו בנים למקום, ומתוך אהבה שאהבם קרא להם (שמות ד) בני בכורי ישראל - כתיב עליהם והזור הקרב יומת, גר הקל שבא במקלו ובתרמילו - על אחת כמה וכמה												○	◇	לא
בא לפני שמאי, אמר לו: כלום ראוי אני להיות כהן גדול? והלא כתיב בתורה והזור הקרב יומת												○	◇	לא
בא לפני הלל, אמר לו: ענוותן הלל, ינוחו לך ברכות על ראשך שהקרבתי תחת כנפי השכינה.												○	◇	לא
לימים נזדווגו שלשתן למקום אחד, אמרו: קפדנותו של שמאי בקשה לטורדנו מן העולם, ענוותנותו של הלל קרבנו תחת כנפי השכינה.												○	◇	לא
מאי דכתיב (ישעיהו לג) והיה אמונת עתיך חסן ישועות ודעת וגו' - אמונת - זה סדר זרעים, עתיך - זה סדר מועד, חסן - זה סדר נשים, ישועות - זה סדר נזיקין, חכמת - זה סדר קדשים, ודעת - זה סדר טהרות. ואפילו הכי (ישעיהו לג) יראת ה' היא אוצרו.	ריש לקיש:												◇	לא
בשעה שמכניסין אדם לדין אומרים לו: נשאת ונתת באמונה, קבעת עתים לתורה, עסקת בפריה ורבייה, צפית לישועה, פלפלת בחכמה, הבנת דבר מתוך דבר? ואפילו הכי: אי יראת ה' היא אוצרו - אין, אי לא - לא. משל לאדם שאמר לשלוחו: העלה לי כור חיטין לעלייה. הלך והעלה לו. אמר לו: עירבת לי בהן קב חומטון? אמר לו: לאו. אמר לו: מוטב אם לא העלית.	רבא:												◇	לא
מערב אדם קב חומטון בכור של תבואה, ואינו חושש.	תנא דבי ישמעאל:												■	לא
כל אדם שיש בו תורה ואין בו יראת שמים, דומה לגזר שמשרו לו מפתחות הפנימיות ומפתחות החיצונות לא מסרו לו. בהי עייל?	רבה בר רב הונא:												■	לא
חבל על דלית ליה דרתא, ותרעא לדרתא עביד.	מכרז רבי נאי:												◇	לא
לא ברא הקדוש ברוך הוא את עולמו אלא כדי שייראו מלפניו, שנאמר (קהלת ג) והאלהים עשה שיראו מלפניו.	רב יהודה:												◇	לא
רבי סימון ורבי אלעזר הוו יתבי, חליף ואזיל רבי יעקב בר אחא.	[רבי סימון ורבי אלעזר]											○		לא
אמר ליה חד לחבריה: ניקו מקמיה, דגבר דחיל חטאין הוא												○		לא
אמר לו אידך: ניקו מקמיה דגבר בר אוריין הוא.												○		לא
אמר ליה: אמינא לך אנא דגבר דחיל חטאין הוא - ואמרת לי את בר אוריין הוא?												○	⚡	לא
תסתיים דרבי אלעזר הוא דאמר דגבר דחיל חטאין הוא													■	לא
אין לו להקדוש ברוך הוא בעולמו אלא יראת שמים בלבד, שנאמר (דברים י) ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה וגו' וכתוב (איוב כח) ויאמר לאדם הן יראת ה' היא חכמה וגו', שכן בלשון יוני קורין לאחת הן	דאמר רבי יוחנן משום רבי אלעזר:												■	לא
תסתיים.													■	לא
מאי דכתיב (קהלת ז) אל תרשע הרבה וגו', הרבה הוא דלא לירשע, הא מעט לירשע? אלא: מי שאכל שום וריחו נודף, יחזור ויאכל שום אחר ויהא ריחו נודף?	דרש רב עולא:												■	לא
מאי דכתיב (תהלים עג) כי אין הרצבות למותם ובריא אולם - אמר הקדוש ברוך הוא: לא דיין לרשעים שאינן חרדין ועצבין מיום המיתה, אלא שלבם בריא להן כאולם.	דרש רבא בר רב עולא:												■	לא
מאי דכתיב (תהלים מט) זה דרכם כסל למו - יודעין רשעים שדרכם למיתה, ויש להם חלב על כסלם. שמא תאמר שכחה היא מהן - תלמוד לומר ואחריהם בפיהם ירצו סלה.	והיינו דאמר רבה:												■	לא

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
מקרא-key:	

שבת-במה מדליקין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
כחס על הנר כו.												◻	לא:
רבי יוסי כמאן סבירא ליה?												◊	לא:
אי כרבי יהודה סבירא ליה												!	לא:
אפילו בהנך נמי ליחייב												◊	לא:
ואי כרבי שמעון סבירא ליה												!	לא:
פתילה נמי ליפטך												◊	לא:
לעולם כרבי יהודה סבירא ליה. וקסבר רבי יוסי: סותר על מנת לבנות במקומו - הוי סותר, על מנת לבנות שלא במקומו - לא הוי סותר.	עולא:											!	לא:
מכדי, כל מלאכות ילפינן להו ממשכן והתם סותר על מנת לבנות שלא במקומו הוא	אמר ליה רבה:											◊	לא:
שאני התם, כיון דכתיב (במדבר ט) על פי ה' יחנו - כסותר על מנת לבנות במקומו דמי	אמר ליה: [עולא]											!	לא:
לעולם כרבי שמעון סבירא ליה, ומאי שנא פתילה	רבי יוחנן:											!	לא:
הכא בפתילה שצריך להבהבה עסקינן	כדאמר רב המנונא ואיתימא רב אדא בר אהבה:											!	לא:
דבההיא אפילו רבי שמעון מודי דקא מתקן מנא.												!	לא:
דיקא נמי דקתני שהוא עושה פחם ולא קתני מפני שנעשית פחם - שמע מינה.	רבא:											◻	לא:
על שלש עבירות נשים מתות בשעת לידתן: על שאינן זהירות בנדה, בחלה, ובהדלקת הנר.												◻	לא:
נדה מאי טעמא?												◊	לא:
היא קלקלה בחדרי בטנה - לפיכך תלקה בחדרי בטנה.	רבי יצחק:											!	לא:
תינח נדה, חלה והדלקת הנר מאי איכא למימר?												◊	לא:
אמר הקדוש ברוך הוא: רביעית דם נתתי בכם - על עסקי דם הזהרתי אתכם, ראשית קראתי אתכם - על עסקי ראשית הזהרתי אתכם, נשמה שנתתי בכם קרויה נר - על עסקי נר הזהרתי אתכם. אם אתם מקיימים אותם - מוטב, ואם לאו - הריני נוטל נשמתכם.	כדרש ההוא גלילאה עליה דרב חסדא:											!	לא:
ומאי שנא בשעת לידתן?												◊	לב.
נפל תורא - חדד לסכינא.	רבא:											!	לב.
תפיש תירוס אמתא - בחד מחטרא ליהוי.	אביי:											!	לב.
שבקיה לרויא, דמנפשיה נפיל.	רב חסדא:											!	לב.
רעיא חגרא ועיזו ריהטן, אבב חוטרא - מילי, ואבי דרי - חושבנא	מר עוקבא:											!	לב.
אבב חנאותא נפישו אחי ומרחמי, אבב ביוני - לא אחי ולא מרחמי.	רב פפא:											!	לב.
וגברי היכא מיבדקי?												◊	לב.
בשעה שעוברים על הגשר.	ריש לקיש:											!	לב.
גשר ותו לא?												◊	לב.
אימא: כעין גשר.												!	לב.

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מקרא-key:	statement-מימרא ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
---	---

שבת-במה מדליקין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
רב לא עבר במברא דיתבי ביה גוי, אמר: דילמא מפיקיד ליה דינא עליה, ומתפיסנא בהדיה.	[רב]											o		לב.
שמואל לא עבר אלא במברא דאית ביה גוי, אמר: שטנא בתרי אומי לא שליט.	[שמואל]												o	לב.
רבי ינאי בדיק ועבר.	[רבי ינאי]												o	לב.
לעולם אל יעמוד אדם במקום סכנה לומר שעושין לו נס - שמא אין עושין לו נס. ואם עושין לו נס - מנכין לו מזכותיו.	רבי ינאי לטעמיה, דאמר:												■	לב.
מאי קראה (בראשית לב) - קטנתי מכל החסדים ומכל האמת.	רבי ינאי לטעמיה, דאמר:												■	לב.
רבי זירא ביומא דשותא לא נפיק לביני דיקלא.	[רבי זירא]												o	לב.
לעולם יבקש אדם רחמים שלא יחלה, שאם יחלה - אומרים לו: הבא זכות והפטר.	רב יצחק בריה דרב יהודה:												■	לב.
מאי קראה (דברים כב) - כי יפל הנפל ממנו - ממנו להביא ראיה.	מר עוקבא:												■	לב.
כי יפל הנפל ממנו ראוי זה ליפול, מששת ימי בראשית, שהרי לא נפל והכתוב קראו נפל, אלא שמגלגלין זכות על ידי זכאי וחובה על ידי חייב.	תנא דבי רבי ישמעאל:												■	לב.
מי שחלה ונטה למות אומרים לו: התודה, שכן כל המומתין מתודין.	תנו רבנן:												■	לב.
אדם יוצא לשוק - יהי דומה בעיניו כמי שנמסר לסרדיוט													■	לב.
חש בראשו - יהי דומה בעיניו כמי שנתנוהו בקולר													■	לב.
עלה למטה ונפל - יהי דומה בעיניו כמו שהעלוהו לגדרום לידון שכל העולה לגדרום לידון, אם יש לו פרקליטין גדולים - ניצול, ואם לאו - אינו ניצול.													■	לב.
ואלו הן פרקליטין של אדם - תשובה ומעשים טובים.													■	לב.
ואפילו תשע מאות ותשעים ותשעה מלמדים עליו חובה, ואחד מלמד עליו זכות - ניצול, שנאמר (איוב לג) אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף להגיד לאדם ישרו ויחננו ויאמר פדעוהו מרדת שחת וגו'.													■	לב.
אפילו תשע מאות ותשעים ותשעה באותו מלאך לחובה ואחד לזכות - ניצול, שנאמר מליץ אחד מני אלף.	רבי אלעזר בנו של רבי יוסי הגלילי												■	לב.
על שלש עבירות נשים יולדות	תנו רבנן: [רבנן]												■	לב.
נשים מתות ילדות.	רבי אלעזר:												■	לב.
בעון שמכבסות צואת בניהם בשבת	רבי אחא:												■	לב.
על שקורין לארון הקודש ארנא.	יש אומרים:												■	לב.
בעון שני דברים עמי הארצות מתים - על שקורין לארון הקודש ארנא, ועל שקורין לבית הכנסת בית עם.	תניא, רבי ישמעאל בן אלעזר:												■	לב.
שלשה בדקי מיתה נבראו באשה	תניא, רבי יוסי:												■	לב.
שלשה בדקי מיתה, נדה וחלה והדלקת הנר.	ואמרי לה:												■	לב.
חדא כרבי אלעזר, וחדא כרבנן.													■	לב.
הלכות הקדש תרומות ומעשרות הן הן גופי תורה, ונמסרו לעמי הארץ.	תניא, רבן שמעון בן גמליאל:												■	לב.
בעון נדרים מתה אשה של אדם, שנאמר (משלי כב) אם אין לך לשלם למה יקח משכבך מתחתך.	תניא, רבי נתן:												■	לב:
בעון נדרים בניים מתים כשהן קטנים, שנאמר (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרך ואל תאמר לפני המלאך כי שגגה היא למה יקצף האלהים על קולך וחבל את מעשה ידך, איזה הן מעשה ידיו של אדם - הוי אומר: בניו ובנותיו של אדם.	רבי:												■	לב:
בעון נדרים בניים מתים - דברי רבי אלעזר ברבי שמעון	תנו רבנן: [רבי אלעזר ברבי שמעון]												■	לב:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

שבת-במה מדליקין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
בעון ביטול תורה.	רבי יהודה הנשיא:										♦	◊	לב:	
בשלמא למאן דאמר בעון נדרים - כדאמרן, אלא למאן דאמר בעון ביטול תורה - מאי קראה?											⚡		לב:	
דכתיב (ירמיהו ב) לשוא הכיתי את בניכם מוסר לא לקחו.											!	◊	לב:	
למאן דאמר בעון נדרים נמי מהכא - לשוא הכיתי את בניכם - על עסקי שוא.	רב נחמן בר יצחק:										■	◊	לב:	
מכדי, רבי יהודה הנשיא היינו רבי, ורבי בעון נדרים קאמר											⚡		לב:	
בתר דשמעה מרבי אלעזר ברבי שמעון.											!	◊	לב:	
פליגי בה רבי חייא בר אבא ורבי יוסי												■	לב:	
בעון מזוזה	חד: [רבי חייא בר אבא/רבי יוסי]										♦	■	◊	לב:
בעון ביטול תורה.	וחד: [רבי חייא בר אבא/רבי יוסי]										♦	■	◊	לב:
למאן דאמר בעון מזוזה - מקרא נדרש לפניו ולא לפני פניו											■	◊	לב:	
ולמאן דאמר בעון ביטול תורה - מקרא נדרש לפניו ולפני פניו.											■	◊	לב:	
פליגי בה רבי מאיר ורבי יהודה												■	לב:	
בעון מזוזה	חד: [רבי מאיר/רבי יהודה]										♦	■	◊	לב:
בעון ציצית.	חד: [רבי מאיר/רבי יהודה]										♦	■	◊	לב:
בשלמא למאן דאמר בעון מזוזה - דכתיב (דברים יא) וכתבתם על מזוזות ביתך וכתוב בתריה למען ירבו ימיכם וימי בניכם. אלא למאן דאמר בעון ציצית, מאי טעמא?											⚡		לב:	
דכתיב (ירמיהו ב) גם בכנפיך נמצאו דם נפשות אביונים נקיים.	רב כהנא ואיתימא שילא מרי:										!	◊	לב:	
למאן דאמר בעון מזוזה נמי מהכא, דכתיב (ירמיהו ב) לא במחתרת מצאתים - שעשו פתחים כמחתרת.	רב נחמן בר יצחק:										■	◊	לב:	
כל הזהיר בציצית זוכה ומשמשין לו שני אלפים ושמונה מאות עבדים, שנאמר (זכריה ח) כה אמר ה' צבאות בימים ההמה אשר יחזיקו עשרה אנשים מכל לשנות הגוים והחזיקו בכנף איש יהודי לאמר נלכה עמכם וגו'.	ריש לקיש:										■	◊	לב:	
סימן: שנה חלה תרומה נגזלת דינא שבועה שיפוכתא גילויא ונבלותא.												◊	לב:	
בעון שנאת חנם - מריבה רבה בתוך ביתו של אדם, ואשתו מפלת נפלים, ובניו ובנותיו של אדם מתים כשהן קטנים.	תנאי, רבי נחמיה:											■	לב:	
בעון חלה אין ברכה במכונס, ומארה משתלחת בשערים, וזורעין זרעים ואחרים אוכלין, שנאמר (ויקרא כו) אף אני אעשה זאת לכם והפקדתי עליכם בהלה את השחפת ואת הקדחת מכלות עינים ומדיבת נפש וזרעם לריק זרעכם ואכלהו אויביכם, אל תקרי בהלה אלא בחלה. ואם נותנין - מתברכין, שנאמר (יחזקאל מד) וראשית עריסותיכם תתנו לכהן להניח ברכה אל ביתך.	רבי אלעזר ברבי יהודה:											■	לב:	
בעון ביטול תרומות ומעשרות שמים נעצרין מלהוריד טל ומטר, והיוקר הוה, והשכר אבד, ובני אדם רצין אחר פרנסתן ואין מגיעין, שנאמר (איוב כד) ציה גם חם יגזלו מימי שלג שאול חטאו.												■	לב:	
מאי משמע?												^	לב:	
בשביל דברים שצוית אתכם בימות החמה ולא עשיתם - יגזלו מכם מימי שלג בימות הגשמים. ואם נותנין - מתברכין, שנאמר (מלאכי ג) הביאו את כל המעשר אל בית האוצר ויהי טרף בביתי ובחגוני נא בזאת אמר ה' צבאות אם לא אפתח לכם את ארובות השמים והריקתי לכם ברכה עד בלי די	תנא דבי רבי ישמעאל:										■	!	לב:	
מאי עד בלי די?												^	לב:	
עד שיבלו שפתותיכם מלומר די.	רמי בר חמא אמר רב:										!	◊	לב:	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ? שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

שבת-במה מדליקין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל	א
בעון גזל הגובאי עולה, והרעב הווה, ובני אדם אוכלים בשר בניהן ובנותיהן, שנאמר (עמוס ד) שמעו הדבר הזה פרות הבשן אשר בהר שמרון העשקות דלים הרצצות אביונים														לג.
כגון הגי נשי דמחוזא דאכלן ולא עבדן.	רבא:													לג.
וכתיב (עמוס ד) הכיתי אתכם בשדפון ובירקון הרבות גנותיכם וכרמיכם ותאניכם וזיתיכם יאכל הגזם וכתיב (יואל א) יתר הגזם אכל הארבה ויתר הארבה אכל הילק ויתר הילק אכל החסיל וכתיב (ישעיהו ט) ויגזר על ימין ורעב ויאכל על שמאל ולא שבעו איש בשר זרעו יאכלו, אל תקרי בשר זרעו אלא בשר זרעו. בעון עמי יהיה ידעתי הירקון וקול הירקון יתן ויבטל ויתר החורבנות יהיה דבירה ויתר הבצורת בא, ובני אדם אוכלין ואינן שבעין, ואוכלין לחמם במשקל, דכתיב (ויקרא כו) והבאתי עליכם חרב נקמת נקם ברית וגו'.														לג.
בעון שבעות שוא ושבעות שקר וחילול השם וחילול שבת - חיה רעה רבה, ובהמה כלה, ובני אדם מתמעטין, והדרכים משתוממין שנאמר (ויקרא כו) ואם באלה לא תוסרו לי אל תקרי באלה אלא באלה, וכתיב (ויקרא כו) והשלחתי בכס את חית השדה וגו'. וכתיב בשבעות שקר (ויקרא יט) ולא תשבעו בשמי לשקר וחללת את שם אלהיך ובהלול השם כתיב (ויקרא כב) ולא תחללו את שם קדשי ובהלול שבת כתיב (שמות לא) מחלליה מות יומת, ויליף חילול חילול משבעות שקר.														לג.
בעון שפיכות דמים בית המקדש חרב, ושכינה מסתלקת מישראל, שנאמר (במדבר לה) ולא תחניפו וגו' ולא תטמא את הארץ אשר אתם יושבים בה אשר אני שכן בתוכה, הא אתם מטמאים אותה - אינכם יושבים בה, ואיני שוכן בתוכה.														לג.
בעון גלוי עריות ועבודת כוכבים והשמטת שמיטין ויובלות - גלות בא לעולם, ומגלין אותן, ובאין אחרים ויושבין במקומן, שנאמר (ויקרא יח) כי את כל התועבות האל עשו אנשי הארץ וגו' וכתיב ותטמא הארץ ואפקד עונה עליה וגו' וכתיב (ויקרא יח) ולא תקיא הארץ אתכם בטמאם אותה ובעבודת כוכבים כתיב (ויקרא כו) ונתתי את פגריכם וגו' וכתיב (ויקרא כו) והשמטתי את מקדשיכם וגו' ואתכם אורה בגוים. בשמיטין וביובלות כתיב (ויקרא לד) אז תרצה הארץ את שבתתיה כל ימי השמה ואתם בארץ איביכם וגו' וכתיב כל ימי השמה תשבת.														לג.
בעון נבלות פה צרות רבות, וגזירות קשות מתחדשות, ובהורי שונאי ישראל מתים, יתומים ואלמנות צועקין ואינן נענין, שנאמר (ישעיהו ט) על כן על בחוריו לא ישמח ה' ואת יתמיו ואת אלמנותיו לא ירחם כי כלו חנף ומרע וכל פה דבר נבלה בכל זאת לא שב אפו ועוד ידו נטויה.														לג.
מאי ועוד ידו נטויה?														לג.
הכל יודעין כלה למה נכנסה לחופה, אלא כל המנבל פיו אפילו חותמין עליו גזר דין של שבעים שנה לטובה - הופכין עליו לרעה.	רבי חנן בר רבא:													לג.
כל המנבל את פיו - מעמיקין לו גיהנם, שנאמר (משלי כב) שוחה עמקה פי זרות.	רבה בר שילא אמר רב חסדא:													לג.
אף שומע ושוקת, שנאמר (משלי כב) זעום ה' יפל שם.	רב נחמן בר יצחק:													לג.
כל הממרק עצמו לעבירה - חבורות ופצעין יוצאין בו, שנאמר (משלי כ) חבורות פצע תמרוק ברע ולא עוד אלא שגדון בהדרוקן, שנאמר (משלי כ) ומכות חדרי בטן.	רב אושעיא:													לג.
סימן לעבירה הדרוקן.	רב נחמן בר יצחק:													לג.
שלשה מיני הדרוקן הן: של עבירה - עבה, ושל רעב - תפוח, ושל כשפים - דק.	תנו רבנן:													לג.
שמואל הקטן חש ביה אמר: רבונו של עולם, מי מפיס?	[שמואל הקטן]													לג.
איתסי.														לג.
אבוי חש ביה	[אבוי]													לג.
אמר רבא: ידענא ביה בנחמני דמכפין נפשיה.	[רבא]													לג.
רבא חש ביה.	[רבא]													לג.
נפיש קטילי קדר מנפיהו כפן.	והא רבא הוא דאמר:													לג.
שאני רבא, דאנסי ליה רבנן בעידיניה בעל כורחיה.														לג.
ארבעה סימנין הן: סימן לעבירה - הדרוקן, סימן לשנאת חנם - ירקון, סימן לגסות הרוח - עניות, סימן ללשון הרע - אסכרה.	תנו רבנן:													לג.

<p>disputants-חולקים ♦ ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ? שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

שבת-במה מדליקין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אסכרה באה לעולם על המעשר	תנו רבנן: [רבי אלעזר ברבי שמעון]											◊	לג.	
על לשון הרע.	רבי אלעזר ברבי יוסי:												◊	לג.
מאי קראה (תהלים ס) - והמלך ישמח באלהים יתהלל כל הנשבע בו כי יסכר פי דוברי שקר.	רבא, ואיתימא רבי יהושע בן לוי:												◊	לג.
רבי אלעזר ברבי יוסי על לשון הרע קאמר או דילמא אף על לשון הרע נמי קאמר?	איבעיא להו:											^	◊	לג.
כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה היה שם רבי יהודה ורבי אלעזר ברבי יוסי ורבי שמעון.	תא שמע: [רבי יהודה ורבי אלעזר ברבי יוסי ורבי שמעון]											o	◊	לג.
מכה זו מפני מה מתחלת בכני מעיים וגומרת בפה?	נשאלה שאלה זו בפניהם:											^	◊	לג.
אף על פי שכליות יועצות, ולב מבין, ולשון מחתך - פה גומר.	נענה רבי יהודה ברבי אלעאי ראש המדברים בכל מקום ואמר:											!	◊	לג.
מפני שאוכלין בה דברים טמאין.	נענה רבי אלעזר ברבי יוסי ואמר:											!	◊	לג.
דברים טמאים סלקא דעתך?												⚡	◊	לג.
אלא: שאוכלין בה דברים שאינן מתוקנים.	[רבי אלעזר ברבי יוסי]											!	◊	לג.
בעון ביטול תורה.	נענה רבי שמעון:											!	◊	לג.
נשים יוכיחו	אמרו לו:											⚡	◊	לג.
שמבטלות את בעליהן.	[רבי שמעון]											!	◊	לג.
נכרים יוכיחו	[אמרו לו]											⚡	◊	לג.
שמבטלין את ישראל	[רבי שמעון]											!	◊	לג.
תינוקות יוכיחו	[אמרו לו]											⚡	◊	לג.
שמבטלין את אביהן.	[רבי שמעון]											!	◊	לג.
תינוקות של בית רבן יוכיחו	[אמרו לו]											⚡	◊	לג.
התם כדרכי גוריון	[רבי שמעון]											!	◊	לג.
בזמן שהצדיקים בדור - צדיקים נתפסים על הדור, אין צדיקים בדור - תינוקות של בית רבן נתפסים על הדור.	דאמר רבי גוריון, ואיתימא רב יוסף ברבי שמעיה:											!	◊	לג.
מאי קראה (שיר השירים א) - אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך בעקבי הצאן וגו' ואמרינן: גדיים הממושכנין על הרועים.	רבי יצחק בר זעירי ואמרי לה אמר רבי שמעון בן נזירא:											!	◊	לג.
שמע מינה: אף על לשון הרע נמי קאמר, שמע מינה.												!	◊	לג.
ואמאי קרו ליה ראש המדברים בכל מקום?												^	◊	לג.
דיתבי רבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון, ויתבי יהודה בן גרים גבייהו.												o	◊	לג.
כמה נאים מעשיהן של אומה זו: תקנו שווקים, תקנו גשרים, תקנו מרחצאות.	פתח רבי יהודה ואמר:											o	◊	לג.
רבי יוסי שתק.	[רבי יוסי]											o	◊	לג.
כל מה שתקנו - לא תקנו אלא לצורך עצמן, תקנו שווקין - להושיב בהן זונות, מרחצאות - לעדן בהן עצמן, גשרים - ליטול מהן מכס.	נענה רבי שמעון בן יוחאי ואמר:											o	◊	לג.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

שבת-במה מדליקין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	לג:
הלך יהודה בן גרים וסיפר דבריהם, ונשמעו למלכות.	[יהודה בן גרים]	o	!										
אמרו: יהודה שעילה - יתעלה, יוסי ששתק - יגלה לציפורי, שמעון שגינה - יהרג.		o	!										
אזל הוא ובריה טשו בי מדרשא.	[רבי שמעון בן יוחאי]	o											
כל יומא הוה מייתי להו דביהו ריפתא וכוזא דמיא וכרכי.		o											
כי תקיף גזירתא, אמר ליה לבריה: נשים דעתן קלה עליהן, דילמא מצערי לה ומגליא לן.	[רבי שמעון בן יוחאי]	o											
אזלו טשו במערתא, איתרחיש ניסא איברי להו חרובא ועינא דמיא והווי משלחי מנייהו, והווי יתבי עד צוארייהו בחלא, כולי יומא גרסי, בעידן צלויי לבשו מיכסו ומצלו, והדר משלחי מנייהו כי היכי דלא ליבלו.		o											
איתבו תריסר שני במערתא.	[רבי שמעון בן יוחאי ובריה]	o											
אתא אליהו וקם אפיתחא דמערתא, אמר: מאן לודעיה לבר יוחי דמית קיסר ובטיל גזרתיה?		o											
נפקו, חזו אינשי דקא כרבי ורעי, אמר: מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה כל מקום שנותנין עיניהן - מיד נשרף.	[רבי שמעון בן יוחאי ובריה]	o											
יצתה בת קול ואמרה להם: להחריב עולמי יצאתם? חזרו למערתכם		o											
הדור אזול, איתבו תריסר ירחי שתא. אמרי: משפט רשעים בגיהנם - שנים עשר חדש.	[רבי שמעון בן יוחאי ובריה]	o											
יצתה בת קול ואמרה: צאו ממערתכם		o											
נפקו, כל היכא דהוה מחי רבי אלעזר - הוה מסי רבי שמעון.		o											
אמר לו: בני, די לעולם אני ואתה.	[רבי שמעון בן יוחאי]	o											
בהדי פניא דמעלי שבתא חזו ההוא סבא דהוה נקיט תרי מדאני אסא, ורהיט בין השמשות.		o											
אמרו ליה: הגי למה לך?	[רבי שמעון בן יוחאי ובריה]	o	!										
אמר להו: לכבוד שבת.		!	o										
ותיסגי לך בחד?	[רבי שמעון בן יוחאי ובריה]	o	!										
חד כנגד זכור, וחד כנגד שמור.		!											
אמר ליה לבריה: חזי כמה חביבין מצות על ישראל	[רבי שמעון בן יוחאי]	o											
יחיב דעתייהו.	[רבי שמעון בן יוחאי ובריה]	o											
שמע רבי פנחס בן יאיר חתניה ונפק לאפיה, עייליה לבי בניה הוה קא אריך ליה לבישוריה, חזי דהוה ביה פילי בגופיה, הוה קא בכי, וקא נתרו דמעת עיניה וקמצוחא ליה.	[רבי פנחס בן יאיר]	o											
אמר לו: אוי לי שראיתך בכך	[רבי פנחס בן יאיר]	o											
אמר לו: אשריך שראיתני בכך, שאילמלא לא ראיתני בכך - לא מצאת בי כך.	[רבי שמעון בן יוחאי]	o											
דמעיקרא כי הוה מקשי רבי שמעון בן יוחי קושיא - הוה מפרק ליה רבי פנחס בן יאיר תריסר פירוקי, לסוף כי הוה מקשי רבי פנחס בן יאיר קושיא - הוה מפרק ליה רבי שמעון בן יוחי עשרין וארבעה פירוקי.		o											
אמר: הואיל ואיתרחיש ניסא - איזיל אתקין מילתא	[רבי שמעון בן יוחאי]	o											
דכתיב (בראשית לג) ויבא יעקב שלם ואמר רב: שלם בגופו, שלם בממונו, שלם בתורתו.		o	■										
(בראשית לג) ויחן את פני העיר אמר רב: מטבע תיקן להם	[רב]	o	■										
שווקים תיקן להם	שמואל:	o	■										

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מקרא-key:	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
---	--

שבת-במה מדליקין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ	ל
מרהצאות תיקן להם.	רבי יוחנן:	○												לג:
אמר: איכא מילתא דבעי לתקוני?	[רבי שמעון בן יוחאי]	○												לג:
אמרו ליה: איכא דוכתא דאית ביה ספק טומאה, ואית להו צערא לכהנים לאקופי.		○												לג:
אמר: איכא איניש דידע דאיתחזק הכא טהרה?	[רבי שמעון בן יוחאי]	○												לד.
אמר ליה ההוא סבא: כאן קיצץ בן זכאי תורמסי תרומה.		○												לד.
עבד איהו נמי הכי, כל היכא דהוה קשי - טהריה, וכל היכא דהוה רפי - צייניה.	[רבי שמעון בן יוחאי]	○												לד.
אמר ההוא סבא: טיהר בן יוחי בית הקברות		○												לד.
אמר לו: אילמלי היית עמנו, ואפילו היית עמנו ולא נמנית עמנו - יפה אתה אומר. עכשיו שהיית עמנו ונמנית עמנו, יאמרו: זונות מפרכסות זו את זו, תלמידי חכמים לא כל שכן? יתב ביה עיניה, ונח נפשיה.	[רבי שמעון בן יוחאי]	○												לד.
נפק לשוקא, חזייה ליהודה בן גרים, אמר: עדיין יש לזה בעולם? נתן בו עיניו, ועשהו גל של עצמות.	[רבי שמעון בן יוחאי]	○												לד.
שלשה דברים צריך אדם לומר בתוך ביתו ערב שבת עם חשכה: עשרתם, ערבתם? הדליקו את הנר.														מ
ספק חשכה ספק אינו חשכה - אין מעשרין את הודאי, ואין מטבילין את הכלים, ואין מדליקין את הנרות. אבל מעשרין את הדמאי, ומערבין וטומנין את החמין.														מ
מנא הני מילי?														ג
אמר קרא (איוב ה) וידעת כי שלום אהלך ופקדת נוך ולא תחטא.	רבי יהושע בן לוי:													לד.
אף על גב דאמר רבנן שלשה דברים צריך אדם לומר וכו', צריך למימרינהו בניהותא, כי הויזי דליקבלינהו מיניה.	רבה בר רב הונא:													לד.
אנא לא שמיע לי הא דרבה בר רב הונא, וקיימתי מסברא.	רב אשי:													לד.
הא גופא קשיא אמרת שלשה דברים צריך אדם לומר בתוך ביתו ערב שבת עם חשכה, עם חשכה אין, ספק חשכה ספק אינו חשכה - לא. והדר תני: ספק חשכה ספק אינו חשכה מערב														לד.
סימן: בגופיא זימרא ציפרא בחבלא דמילתא.														לד.
לא קשיא, כאן - בעירובי תחומין, כאן - בעירובי חצרות.	רבי אבא אמר רב חייא בר אשי אמר רב:													לד.
אמר לו שנים צא וערב עלינו. לאחד עירב עליו מבעוד יום, ולאחד עירב עליו בין השמשות. זה שעירב עליו מבעוד יום - נאכל עירובין בין השמשות, וזה שעירב עליו בין השמשות - נאכל עירובין משחשכה, שניהם קנו עירובין.	רבא:													לד.
מה נפשך, אי בין השמשות ימנא הוא - בתרא ליקני, קמא לא ליקני ואי בין השמשות ליליא הוא, קמא ליקני, בתרא לא ליקני														לד.
בין השמשות ספקא הוא, וספקא דרבנן לקולא.														לד.
מפני מה אמרו: אין טומנין בדבר שאינו מוסיף הבל משחשכה - גזרה שמא ירתיח.	ואמר רבא:													לד.
אי הכי, בין השמשות נמי ניגזר	אמר ליה אביי:													לד.
סתם קדירות רותחות הן.	אמר: [רבא]													לד.
מפני מה אמרו אין טומנין בדבר המוסיף הבל ואפילו מבעוד יום - גזירה שמא יטמין ברמץ שיש בה גחלת.	ואמר רבא:													לד:
אמר ליה אביי: ויטמין	אמר ליה אביי:													לד:
גזירה שמא יתחב בגחלים.	[רבא]													לד:
בין השמשות ספק מן היום ומן הלילה, ספק כולו מן היום, ספק כולו מן הלילה - מטילין אותו לחומר שני ימים.	תנו רבנן:													לד:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מקרא-key:	statement-מימרא ^ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	---

שבת-במה מדליקין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ואיזהו בין השמשות - משתשקע החמה כל זמן שפני מזרח מאדימין, הכסיף התחתון ולא הכסיף העליון - בין השמשות, הכסיף העליון והשוה לתחתון - זהו לילה, דברי רבי יהודה.	[רבי יהודה]									◆	◇	לה:	
כדי שיהלך אדם משתשקע החמה חצי מיל.	רבי נחמיה:									◆	◇	לה:	
בין השמשות כהרף עין, זה נכנס וזה יוצא, ואי אפשר לעמוד עליו.	רבי יוסי:									◆	◇	לה:	
מטילין אותו לחומר שני ימים	אמר ר:									■	◇	לה: <	
למאי הלכתא?										^		לה:	
לענין טומאה	רב הונא בריה דרב יהושע:									!		לה:	
ראה שני ימים בין השמשות - ספק לטומאה ולקרבו, ראה יום אחד בין השמשות - ספק לטומאה.	כדתנן:									■	!	לה:	
הא גופה קשיא אמרת: איזהו בין השמשות - משתשקע החמה, כל זמן שפני מזרח מאדימין. הא הכסיף התחתון ולא הכסיף העליון - לילה הוא. והדר תנא: הכסיף התחתון ולא הכסיף העליון - בין השמשות										⚡	◇	לה:	
איזהו בין השמשות - משתשקע החמה כל זמן שפני מזרח מאדימין, והכסיף התחתון ולא הכסיף העליון - נמי בין השמשות, הכסיף העליון והשוה לתחתון - לילה.	רבה אמר רב יהודה אמר שמואל: כרוך ותני:									!	◇	לה:	
משתשקע החמה כל זמן שפני מזרח מאדימין - יום, הכסיף התחתון ולא הכסיף העליון - בין השמשות, הכסיף העליון והשוה לתחתון - לילה.	רב יוסף אמר רב יהודה אמר שמואל: הכי תני:									!	◇	לה:	
ואודו לטעמייהו										■		לה:	
שיעור בין השמשות בכמה? אמר רבה אמר רב יהודה אמר שמואל: שלשה חלקי מיל.	דאיתמר: [רב יהודה אמר שמואל]									◆	■	◇	לה:
מאי שלשה חלקי מיל?										^		לה:	
אילימא תלתא פלגי מילא										!		לה:	
נימא מיל ומחצה										⚡		לה:	
אלא תלתא תילתי מילא										!		לה:	
נימא מיל										⚡		לה:	
אלא: תלתא ריבעי - מילא.										!	◇	לה:	
שני חלקי מיל.	רב יוסף אמר רב יהודה אמר שמואל:									◆	■	◇	לה:
מאי שני חלקי מיל?										^		לה:	
אילימא תרי פלגי מילא										!		לה:	
לימא מיל										⚡		לה:	
ואלא תרי רבעי מילא										!		לה:	
לימא חצי מיל										⚡		לה:	
אלא: תרי תילתי מיל.										!	◇	לה:	
מאי בינייהו?										^		לה.	
איכא בינייהו פלגא דדנקא.										!	◇	לה.	
וחילופה בחלתא										■	◇	לה.	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ? שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

שבת-במה מדליקין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
חלתא בת תרי כורי שרי לטלטולה, ובת תלתא כורי אסור לטלטולה.	דאמר רבה:	◊	■									
בת תלתא כורי נמי שרי, בת ארבעה כורי אסור.	רב יוסף:	◊	■									
בעי מיניה דמר בשעת מעשה, ואפילו בת תרי כורי לא שרא לי, כמאן - כהאי תנא	אביי:		■									◊
כוורת הקש וכוורת הקנים וכו' ספינה אלכסנדריה, אף על פי שיש להם שולים והן מחזיקות ארבעים סאה בלח שהן כוריים ביבש - טהורים.	דתנן:	■	■									◊
שמע מינה - האי גודשא תילתא הוי.	אביי:	■										◊
אביי חזייה לרבא דקא דאוי למערב,	[רבא]			○								◊
כל זמן שפני מזרח מאדימין	אמר ליה: [אביי] והתניא:	■	⚡									◊
מי סברת פני מזרח ממש? לא, פנים המאדימין את המזרח.	אמר ליה: [רבא]	!										◊
רבא חזייה לאביי דקא דאוי למזרח	איכא דאמרי: [אביי]			○								◊
מי סברת פני מזרח ממש? פנים המאדימין את המזרח וסימנך כוותא.	אמר ליה: [רבא]		■									◊
כדי שיהלך אדם משתשקע החמה חצי מיל	רבי נחמיה:										■	◊
הרוצה לידע שיעורו של רבי נחמיה יניח חמה בראש הכרמל, וירד ויטבול בים יעלה, וזהו שיעורו של רבי נחמיה.	רבי חנינא:										■	◊
הרוצה לראות בארה של מרים, יעלה לראש הכרמל ויצפה ויראה כמין כברה בים, וזו היא בארה של מרים.	רבי חייא:										■	◊
מעין המיטלטל - טהור, וזהו בארה של מרים.	רב:										■	◊
בין השמשות דרבי יהודה כהנים טובלין בו.	רב יהודה אמר שמואל:										■	◊
למאן?											▲	◊
אילימא לרבי יהודה											!	◊
ספקא הוא											⚡	◊
אלא בין השמשות דרבי יהודה לרבי יוסי כהנים טובלין בו.											!	◊
פשיטא											⚡	◊
מהו דתימא: בין השמשות דרבי יוסי - מישך שייך בדרבי יהודה, קא משמע לן: דשלים בין השמשות דרבי יהודה, והדר מתחיל בין השמשות דרבי יוסי.											!	◊
הלכה כרבי יהודה לענין שבת, והלכה כרבי יוסי לענין תרומה.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:										■	◊
בשלמא הלכה כרבי יהודה לענין שבת - לחומרא, אבל לענין תרומה מאי היא?											⚡	◊
אילימא לטבילה											!	◊
ספקא היא											⚡	◊
אלא לאכילת תרומה, דלא אכלי כהנים תרומה עד דשלים בין השמשות דרבי יוסי.											!	◊
כוכב אחד - יום, שנים - בין השמשות, שלשה - לילה.	רב יהודה אמר שמואל:										■	◊
כוכב אחד - יום, שנים - בין השמשות, שלשה - לילה.	תניא נמי הכי:										■	◊
לא כוכבים גדולים הנראין ביום, ולא כוכבים קטנים שאין נראין אלא בלילה, אלא בינונים.	רבי יוסי:										■	◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ^ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

שבת-במה מדליקין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
העושה מלאכה בשני בין השמשות - חייב חטאת ממה נפשך.	רבי יוסי ברבי זבידא:											◊	לה:
אתון דלא קים לכו בשיעורא דרבנן, אדשמשא אריש דיקלי - אתלו שרגא.	אמר ליה רבא לשמעיה:											◊	לה:
ביום המעונן מאי?											^	◊	לה:
במתא חזי תרנגולא, בדברא - עורבי, אי נמי אדאני.											!	◊	לה:
שש תקיעות תוקעין ערב שבת: ראשונה להבטיל את העם ממלאכה שבשדות, שניה - להבטיל עיר וחנויות, שלישית - להדליק את הנר, דברי רבי נתן.	תנו רבנן: [רב נתן]											◊	לה:
שלישית לחלוץ תפילין.	רבי יהודה הנשיא:											◊	לה:
ושוהה כדי צליית דג קטן, או כדי להדביק פת בתנור, ותוקע ומריע ותוקע ושובת.												◊	לה:
מה נעשה להם לבבליים, שתוקעין ומריעין ושובתין - מתוך מריעין.	רבן שמעון בן גמליאל:											◊	לה:
תוקעין ומריעין? הווי להו חמשה											◊	לה:	
אלא: שתוקעין, וחוזרין ותוקעין, ומריעין ושובתין מתוך מריעין - מנהג אבותיהן בידיהן.											!	◊	לה:
שניה - להדליק את הנר.	מתני ליה רב יהודה לרב יצחק בריה:											◊	לה:
כמאן? לא כרבי נתן ולא כרבי יהודה הנשיא												◊	לה:
אלא: שלישית להדליק את הנר, כמאן? כרבי נתן.												◊	לה:
שש תקיעות תוקעין ערב שבת: התחיל לתקוע תקיעה ראשונה - נמנעו העומדים בשדה מלעדור ומלהרוש ומלעשות כל מלאכה שבשדות, ואין הקרובין רשאים ליכנס עד שיבואו רחוקין ויכנסו כולם כאחד. ועדיין חנויות פתוחות ותריסין מונחות, התחיל לתקוע תקיעה שניה - נסתלקו התריסין ונעלו החנויות, ועדיין חמין מונחין על גבי כירה וקדירות מונחות על גבי כירה. התחיל לתקוע תקיעה שלישית - סילק המסלק, והטמין המטמין, והדליק המדליק, ושוהה כדי צליית דג קטן, או כדי להדביק פת בתנור, ותוקע ומריע ותוקע ושובת.	תנא דבי רבי ישמעאל:											◊	לה:
שמעתי שאם בא להדליק אחר שש תקיעות - מדליק, שהרי נתנו חכמים שיעור לחזן הכנסת להוליך שופרו לביתו.	רבי יוסי ברבי חנינא:											◊	לה:
אם כן, נתת דבריך לשיעורין	אמר לו: [תנא דבי רבי ישמעאל]											◊	לה:
אלא: מקום צנוע יש לו לחזן הכנסת בראש גגו, ששם מניח שופרו, לפי שאין מטלטלין לא את השופר ולא את החצוצרות.	[תנא דבי רבי ישמעאל]											◊	לה:
שופר מטלטל וחצוצרות אינם מטלטלין	והתניא:											◊	לה:
לא קשיא, כאן - ביחיד, כאן - בציבור.	רב יוסף:											◊	לה:
וביחיד למאי חזי - הואיל וראוי לגמע בו מים לתינוק, בציבור נמי חזי - לגמע לתינוק עני	אמר ליה אביי:											◊	לה:
כשם שמטלטלין את השופר - כך מטלטלין את החצוצרות	ותו, הא דתניא:											◊	לו.
מני?												◊	לו.
אלא, לא קשיא, הא - רבי יהודה, הא - רבי שמעון, הא - רבי נחמיה.												◊	לו.
ומאי שופר - נמי חצוצרות, כדרב חסדא.												◊	לו.
הני תלת מילי אישתני שמיהו מכי חרב בית המקדש:	דאמר רב חסדא:											◊	לו.
חצוצרתא, שופרא שופרא חצוצרתא. למאי נפקא מינה - לשופר של ראש השנה.												◊	לו.
ערבה צפצפה, צפצפה ערבה. למאי נפקא מינה - ללולב.												◊	לו.

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	■ statement-מימרא ♪ challenge-קושיא ^ question-שאלה ! answer-תירוץ ■ proof-ראיה
מקרא-kev:	

Talmud Navigator

שבת-במה מדליקין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
פתורה פתורתא, פתורתא פתורה. למאי נפקא מינה - למקח וממכר.												◇	לו.
אף אנו נאמר, הובלילא בי כסי, בי כסי הובלילא. למאי נפקא מינה - למחט שנמצאת בעובי בית הכסות, דמצד אחד כשירה ומשני צדדים טריפה.	אביי:											◇	לו.
אף אנו נאמר, בבל בורסיף, בורסיף בבל. למאי נפקא מינה - לגיטי נשים.	רב אשי:											◇	לו.
הדרן עלך במה מדליקין												◇	